

Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

Med Hensyn til Afgang til Brændeviinshandel paa Landet bestemtes det ved § 56

Lov af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift samt Handel og Bævertning m. m., at det indtil videre skulde have sit Forblivende ved de gjældende Bestemmelser, hvorefter Berettigelse til at drive saadan Handel var betinget af dertil gennem Indenrigsministeriet erhvervet kongelig Bevilling.

Forinden Næringslovens Krafttræden var der imidlertid ikkun ganske undtagelsesviis bleven meddeelt saadanne Bevillinger, som alene gave Vedkommende Berettigelse til at drive Brændeviinshandel, hvorimod denne Handel for Landets Vedkommende næsten udelukkende blev drevet af dem, som havde Bevilling paa Krohold, hvormed en, dog indskrænket, Ret til Brændeviinsalg ud af Huset i Genhold til Fvdu. 2den August 1786 § 2 var forbundet. Naagtet den i Næringslovens § 59 indeholdte nærmere Bestemmelse med Hensyn til Omfanget af den Næringsdrift, der skulde ansees indbefattet under Gjæstgiveri (Krohold), medførte, at der ikke til de Kroholdsbevillinger, som af Ministeriet bleve meddeelte efter den 1ste April 1858, knyttede sig en saadan Ret til Brændeviinsalg ud af Huset, som den, der tilkommer de ældre Kroholdere, havde dette dog ikke til Følge, at Bevillinger til at drive Brændeviinshandel i Tidsrummet indtil den 1ste Januar 1862, da Næringsloven fuldstændig traadte i Kraft, bleve meddeelte i et synderlig større Antal end tidligere havde været Tilfældet. Fra nysnævnte Tidspunkt indtraadte der derimod en Forandring hert, og de ommeldte Bevillinger ere siden aarlig bleve meddeelte i et temmelig betydeligt Omfang. Deres Antal har saaledes været i 1863 117, i 1864 56, i 1865 86, i 1866 134, i 1867 123 og i 1868 102. Disse Bevillinger ere næsten udelukkende tilstaaede deels Gjæstgivere, deels Kjøbmænd og tildeels Detaillister, og Brændeviinsubalg ere saaledes i Reglen ikke bleve bevilgede indenfor en Afstand af 1½ Mil fra nærmeste Kjøbstad. Medens derhos Bevilling sjelden er bleven

naagtet de Forstnævnte, har Afgjørelsen af de fra Kjøbmænd og Detaillister indkomne Andragender, forsaavidt det efter de foreliggende Oplysninger overhovedet maatte antages, at der var Trang til et Brændeviinsubalg paa det paaagjældende Sted, navnlig berøvet paa, om Vedkommendes Handel var af et nogenlunde betydeligt Omfang, idet man ikkun i saa Tilfælde har fundet, at Vedkommende kunde ansees at have Krav paa at erholde den omspurgte Handelsberettigelse, ligesom ogsaa dens Forbindelse med en større Handelsforretning maatte afgive en ikke ringe Betryggelse mod Misbrug.

Naagtet den Afgang, der saaledes habes til at erhverve Bevilling til at drive Brændeviinshandel paa Landet, synes at maatte være tilstrækkelig til at sikkre Landboerne en nogenlunde let Forsyning med Brændeviin, er det dog en Følge af det Hensyn, Ministeriet har troet at burde tage til de Erklæringer, der i disse Sager afgives af de stedlige Myndigheder, og til de forffjellige Ansøelser, der gjøres sig gjældende hos disse med Hensyn til Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af at forøge Antallet af Brændeviinsubalgstederne, at de Bevillinger, der ere meddeelte, ikke i samme Omfang ere komne de forffjellige Egne af Landet tilgode. Ligesom den herved fremkomne Ullighed vel paa sine Steder kan fremkalde nogen Misfornoielse hos Beboerne, saaledes er det paa den anden Side en Selvfølge, at det Valg Ministeriet i mange Tilfælde maa træffe, naar flere, mulig lige kvalificerede, Personer ansøge om Bevilling til paa samme Sted at drive Brændeviinshandel, altid vil fremkalde Utilfredshed hos dem, hvem Bevilling bliver naagtet.

Disse Ulemper, der maa ansees uundgaaelig knyttede til den nu bestaaende Ordning, have tilligemed den Omstændighed, at der fra forffjeltige Sider er reist Tvivl om, hvorvidt der overhovedet længere maatte være Anledning til at bibeholde særlige Regler om Afgangen til at drive Brændeviinshandel paa Landet, foranlediget, at Spørgsmaalet herom i den senere Tid flere Gange har været bragt paa